

Sygn. akt III UK 110/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania G. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o prawo do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. oddalił apelację G. P. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 31 lipca 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. odmawiającej mu ustalenia prawa do renty.

Sąd drugiej instancji uznał, że G. P. nie spełnił przesłanek wymaganych do nabycia prawa do renty z art. 12 ust. 1, art. 57 ust. 1 oraz art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), gdyż nie jest niezdolny do pracy. Oceny stanu zdrowia ubezpieczonego dokonał na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych: psychiatry, neurologa, lekarza medycyny pracy oraz psychologa, którzy rozpoznali u wnioskodawcy hipoplazję mózdzku,

napięciowy ból głowy, zespół bólowy kręgosłupa bez objawów korzeniowych, cechy organicznych zaburzeń osobowości przy przeciętnej sprawności intelektualnej, zespół uzależnienia od alkoholu w okresie długotrwałej abstynencji, mózgowe porażenie dziecięce. Badanie neurologiczne potwierdziło obecność zaburzenia odwodzenia gałek ocznych, niewielką wadę wymowy, podwyższenie odruchów kolanowych, brak odruchów podeszwowych, dyskretne zaznaczone zaburzenia koordynacji kończyn. Jednakże stwierdzone odchylenia w stanie neurologicznym nie mają wpływu na wydolność chodu oraz sprawność manualną. Odchylenia te odpowiadają generalnie klinicznemu obrazowi hipoplastycznego mózdzku od urodzenia i najprawdopodobniej były podstawą rozpoznania mózgowego porażenia dziecięcego. Ten deficyt neurologiczny wnioskodawca „wniósł do zatrudnienia”, a dokumentacja medyczna nie wskazuje na jego nasilenie (pogorszenie). Równocześnie taki stan zdrowia nie stanowi przeciwwskazań do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi przez wnioskodawcę kwalifikacjami oraz pracy przez niego poprzednio wykonywanej. Ponadto powodu nadużywania i uzależnienia alkoholowego w przeszłości wnioskodawca był leczony psychiatrycznie i odwykowo, ale aktualnie od 20 lat deklaruje całkowitą abstynencję alkoholową. W badaniu psychiatrycznym i psychologicznym zdiagnozowano u niego jedynie cechy organicznych zaburzeń osobowości przy przeciętnej sprawności intelektualnej oraz zespół uzależnienia od alkoholu w okresie długotrwałej abstynencji. Tym samym, również ze względu na stan psychiczny nie jest on całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy. Opis MRI głowy z dnia 12 sierpnia 2015 r. oraz TK głowy z dnia 13 lipca 2011 r. wskazuje na występowanie u wnioskodawcy cech niewielkiego organicznego uszkodzenia centralnego układu nerwowego, pozostającego w związku z rozpoznawanym w dzieciństwie mózgowym porażeniem dziecięcym. Stanowiło to podstawę do rozpoznania cech organicznych zaburzeń osobowości, jednakże bez istotnego deficytu intelektualnego. Ogólna sprawność intelektualna pozostaje na poziomie przeciętnym. Sąd drugiej instancji podkreślił, że samo występowanie schorzeń, konieczność ich leczenia oraz czasowa niezdolność do pracy nie dowodzi powstania i trwania stanu niezdolności do pracy. Nie występuje istotny stopień nasilenia jego chorób, który wskazywałby na choćby częściową utratę zdolności do pracy zarobkowej. Wprawdzie nie ma wątpliwości, że G. P. jest

osobą chorą, wymagającą leczenia, ale nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu przepisów ustawy emerytalno-rentowej.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego: 1/ art. 217 § 1 i 2 w związku z art. 227 i art. 278 § 1 oraz art. 290 § 1 k.p.c. przez pominięcie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii właściwego biegłego z zakresu neuropsychologii, na okoliczność uznania wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy, podczas gdy należało uznać, że jest to dowód istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż biegłym właściwym w przedmiocie jego schorzeń jest także biegły neuropsycholog, 2/ art. 217 § 1 i 2 w związku z art. 227 k.p.c. przez pominięcie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadków na okoliczność uznania wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy, podczas gdy jest to dowód istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność polegającą na naruszeniu wskazanych przepisów proceduralnych, co spowodowało „wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia”. W konsekwencji wniósł o uchylenie wyroku w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi oraz o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Powołane przez skarżącego okoliczności nie uzasadniały przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o wniosek o rzekomym oczywistym uzasadnieniu proceduralnych podstaw kasacyjnego zaskarżenia (art. 398³ § 1 pkt 2), które wymagałyby sformułowania ponadto zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, które były podstawą negatywnego dla skarżącego wyrokowania. Powołanie się na przesłankę oczywistego naruszenia prawa wymaga

wykazania kwalifikowanej postaci takiego zarzutu, polegającej na jej oczywistości widocznej *prima facie* od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Oznacza to, że pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wyłącznie proceduralnych podstaw zaskarżenia przepisów były ewidentnie uzasadnione bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanych ustaleń o braku przesłanki niezdolności skarżącego do pracy. Takiej kwalifikowanej wady zaskarżone orzeczenie nie zawiera, a w szczególności jego uzasadnienie wyjaśniło należycie podstawę faktyczną i prawną prawidłowego wyrokowania. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniem faktycznym o braku niezdolności skarżącego do pracy na datę wydania kontestowanej decyzji rentowej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto sądy nie mają obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPIUS 1998 nr 1, poz. 24).

W ujawnionych okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ k.p.c., bez obciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym (art. 102 k.p.c.).